

De Morele Verdorvenheid van het Wapen van Honger

Het opzettelijke gebruik van honger als wapen - om te controleren, te dwingen of de wil van een burgerbevolking te breken - is een van de meest flagrante schendingen van menselijke ethiek en internationaal recht. In Gaza is deze misdaad verfijnd tot een systeem. Wat zich heeft ontplooid, is niet slechts een humanitair falen, maar een berekend programma van overheersing, vermomd als hulp. Centraal in deze strategie staat de figuur van Yasser Abu Shabab, een voormalige crimineel die collaborateur werd, en de oplegging van een gemilitariseerd distributiesysteem dat meer doodt dan voedt. Door valse beschuldigingen, proxyoorlogvoering en dodelijke controle over voedseltoegang heeft Israël humanitaire hulp omgevormd tot een theater van lijden en onderwerping. Palestijnen worden naar hulpkonvooien gelokt om vervolgens neergeschoten te worden - een tactiek die zelfs bij de behandeling van wilde dieren als onmenselijk zou worden beschouwd.

Yasser Abu Shabab: Van Onderwereld naar Proxyhandhaver

Het verhaal van Yasser Abu Shabab is geen verhaal van verlossing, maar van opportunisme dat door de bezetting wordt gemanipuleerd. Eens een bekende figuur in de criminele onderwereld van Gaza, werd Abu Shabab gevangengezet voor drugshandel en wapenhandel totdat hij in oktober 2023 ontsnapte. In de chaos die volgde, herrees hij als de zelfbenoemde leider van de zogenaamde "Volksmacht" - ook wel aangeduid als de "Anti-Terror Dienst". Israël, dat de Palestijnse eenheid wilde breken en Hamas via indirect bestuur wilde verzwakken, zou naar verluidt de groep van Abu Shabab hebben bewapend en gemachtigd om te opereren in door de IDF gecontroleerde gebieden.

Deze relatie is niet nieuw; koloniale machten hebben lang vertrouwd op moreel gecompromitteerde lokale figuren om als handhavers van buitenlandse controle op te treden. Maar in Gaza werd deze tactiek onmiddellijk met afschuw ontvangen. De collaboratie van Abu Shabab werd gezien als een verraad zo diep dat zijn eigen stam en familie hem verstootten. In een samenleving waar verwantschap en solidariteit heilig zijn, maakte deze publieke afwijzing hem tot een paria. Hij werd niet alleen buitengesloten - hij werd een symbool van alles wat de bezetting probeert te corrumperen: loyaliteit, identiteit, verzet. Zijn verhaal illustreert hoe de bezetter individuele ambitie omzet in gemeenschapsverwoesting.

Valse Beschuldigingen en de Ineenstorting van Hulp

Centraal in de rechtvaardiging voor Israëls ijzeren greep op het hulpsysteem van Gaza was de beschuldiging dat Hamas humanitaire voorraden plunderde. Deze beweringen, die

eind 2024 opdoken, werden gebruikt om UNRWA te delegitimeren en cruciale aanvoerlijnen te doorknippen. Toch onthulden geloofwaardige rapporten later dat de meest flagrante vorm van hulpontvreemding - de plundering van 109 VN-vrachtwagens - niet door Hamas, maar door de troepen van Abu Shabab werd uitgevoerd. Toch hield het narratief stand, bewapend om de bestaande hulpinfrastructuur te ontmantelen en te vervangen door de Gaza Humanitarian Foundation (GHF), een gemilitariseerd apparaat dat in mei 2025 werd opgericht met steun van Israël en de VS.

Autopsie van Yahya Sinwar: Verdere Weerlegging van Israëls Narratief

Verder in tegenspraak met de beweringen van Israël is de toestand van Yahya Sinwar, een prominente Hamas-leider, op het moment van zijn dood. De lijkschouwer van Israël stelde vast dat Sinwar drie dagen voor zijn overlijden niet had gegeten - een detail dat serieuze vragen oproept. Als Hamas systematisch hulp stal, zoals Israël beweert, is het onwaarschijnlijk dat hun leider zou zijn achtergelaten om te verhongeren. Dit bewijs wijst op een bredere mislukking in de hulpdistributie, wat suggereert dat de voorraden worden onderschept door andere groepen, zoals de militie van Abu Shabab, in plaats van door Hamas te worden gehamsterd. De uithongering van een sleutelfiguur als Sinwar benadrukt de harde realiteit: hulp bereikt niet degenen voor wie het bedoeld is, ongeacht wie het controleert.

Gaza Humanitarian Foundation: Hongerspelen Worden Realiteit

De GHF beloofde coördinatie en veiligheid. Wat het leverde, was een bloedbad. Distributiepunten werden doodszones. Traangas, rubberen kogels, echt vuur en gedrang maakten de zoektocht naar voedsel tot een dagelijks spel van Russische roulette. Bijna 800 Palestijnen zijn gedood en duizenden gewond geraakt terwijl ze probeerden toegang te krijgen tot hulp. Dit systeem, gebouwd op valse premissen en in stand gehouden door geweld, heeft niet alleen gefaald om honger aan te pakken - het heeft honger geïnstitutionaliseerd. Het weerspiegelt een logica niet van hulp, maar van controle: om te eten, moet je gehoorzamen; om te overleven, moet je je onderwerpen.

Volgens internationaal recht is dit een oorlogsmisdaad. **Artikel 54 van Aanvullend Protocol I bij de Conventies van Genève** verbiedt expliciet het uithongeren van burgers als oorlogsmethode, inclusief het aanvallen of vernietigen van "objecten die onmisbaar zijn voor het voortbestaan van de burgerbevolking". Het **Statuut van Rome van het Internationaal Strafhof** criminaliseert eveneens het gebruik van uithongering als wapen. Door betrouwbare instellingen te ontmantelen, hulp te weigeren en burgers op distributieplaatsen te doden, heeft Israël een regime opgebouwd dat helemaal niet humanitair is - het is een wapen.

Jagen op Mensen met Lokmiddel: Het Ultieme Dieptepunt van de Menselijkheid

Misschien wel het meest huiveringwekkende aspect van dit systeem is de manier waarop het fundamentele ethische hiërarchieën omkeert. In Israël, zoals in veel landen, is het illegaal om wilde dieren met lokmiddel te bejagen. Deze praktijk wordt als onethisch beschouwd - een schending van de principes van eerlijke jacht die zelfs niet-menselijke wezens beschermen tegen onnodig lijden. Toch worden in Gaza uitgehongerde burgers naar voedsel gelokt onder het mom van hulp, om vervolgens door soldaten te worden beschoten. Wat voor herten verboden is, is gelegaliseerd tegen kinderen.

Deze ethische omkering is geen toeval. Het is het logische eindpunt van dehumanisering. Wanneer een volk niet langer als volledig menselijk wordt gezien, wordt hun lijden achtergrondgeluid; hun dood, administratief. De morele afgrond opent zich het wijdst niet in de mist van oorlog, maar in de helderheid van beleidslijnen die overleving zelf behandelen als een privilege dat door de bezetter wordt rationeel verdeeld. De hongerigen van Gaza zijn geen collaterale schade. Ze zijn doelwitten - gelokt, neergeschoten en weggegooid door een systeem dat meer wettelijke waarde hecht aan het leven van dieren dan aan de mensen die het uithongert.

Conclusie: Een Misdaad Buiten Woorden

De bewapening van honger in Gaza, gefaciliteerd door collaborateurs zoals Yasser Abu Shabab en geïnstitutionaliseerd door Israël's gemilitariseerde hulpsysteem, is niet slechts een oorlogstrategie - het is een ontheiliging van menselijke waardigheid. Het weerspiegelt een mentaliteit waarin voedsel een instrument van overheersing wordt, collaboratie wordt beloond en burgers worden afgeslacht voor de misdaad dat ze moeten eten. Het vervangen van humanitaire organisaties door gewapende poortwachters heeft de hulpkanalen van Gaza veranderd in kanalen van de dood.

Dit is niet alleen een beleidsfalen. Het is een misdaad tegen de menselijkheid. En de meest vernietigende aanklacht ligt in de vergelijking die nooit gemaakt zou hoeven worden: dat dieren meer ethische consideratie krijgen dan de uitgehongerde bevolking van Gaza. Deze groteske omkering vraagt om wereldwijde verontwaardiging - niet als een politieke kwestie, maar als een zaak van geweten. **Een wereld die dit toelaat, is een wereld in vrije val - niet alleen moreel, maar ook beschavingsgewijs.**